

Sygn. akt I C 1101/12

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 maja 2013 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu – Wydział I Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: SSO Dorota Stawicka-Moryc

Protokolant: Marcin Guzik

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 7 maja 2013 r. we W.

sprawy z powództwa (...) **S.A. we W.**

przeciwko **M. B. i P. F.**

o **zapłatę**

I. uchyla nakaz zapłaty wydany w dniu 10 listopada 2011 roku w postępowaniu nakazowym sygn. akt I Nc 715/11 w całości;

II. zasądza od pozwanych M. B. i P. F. solidarnie na rzecz strony powodowej (...) S.A. we W. kwotę 57.991,42 zł (pięćdziesiąt siedem tysięcy dziewięćset dziewięćdziesiąt jeden złotych czterdzieści dwa grosze) z ustawowymi odsetkami od dnia 1 października 2011 roku do dnia zapłaty;

III. w pozostałej części powództwo oddala;

IV. znosi wzajemnie między stronami koszty procesu.

UZASADNIENIE

W pozwie wniesionym w dniu 25.10.2011r. strona powodowa (...) S.A. we W. domagała się zasądzenia od pozwanych solidarnie M. B. oraz P. F. kwoty 106.698,61 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 1.10.2011r. do dnia zapłaty oraz kosztami procesu.

W uzasadnieniu strona powodowa wskazała, że zawarła z pozwanymi solidarnie umowę leasingu nr (...). Na zabezpieczenie roszczeń z umowy pozwani wystawili weksel in blanco bez protestu i upoważnili stronę powodową do jego wypełnienia zgodnie ze złożoną wraz z wekslem deklaracją wekslową. W związku z zaległościami w spłacie umowa łącząca strony została rozwiązana. Po rozliczeniu umowy strona powodowa wypełniła weksel zgodnie z treścią deklaracji wekslowej i wezwała pozwanych do jego wykupienia w dniu 30.09.2011r. Weksel nie został przez pozwanych wykupiony w podanym terminie, wobec czego powództwo jest konieczne i uzasadnione.

W dniu 10.11.2011r. tut. Sąd wydał nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym o sygn. akt I Nc 1715/11, zgodnie z żądaniem pozwu, tj. nakazując pozwanym, aby zapłacili solidarnie na rzecz strony powodowej kwotę 106.698,61 zł z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 1.10.2011r. do dnia zapłaty oraz kwotę 1.334 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Pozwani w dniu 12.12.2011r. i 23.12.2011r. złożyli zarzuty, w których domagali się uchylenia nakazu zapłaty, oddalenia powództwa w całości oraz zasądzenia na ich rzecz kosztów procesu.

W uzasadnieniu pozwani przyznali, że wiązała ich ze stroną powodową umowa leasingu operacyjnego, oraz że na zabezpieczenie roszczeń z niej wynikających przekazali powodowi weksel in blanco o charakterze gwarancyjnym wraz z deklaracją wekslową z dnia 8.10.2008r. Przyznali, że umowa leasingu została rozwiązana, natomiast po jej rozwiązaniu powód zaczął naliczać kary za bezumowne korzystanie z naczepy, co nie było objęte deklaracją wekslową. Ponadto pozwani zakwestionowali wszystkie należności wskazane przez powoda w wezwaniu do wykupienia weksla. Dalej pozwani podali, że nie są w posiadaniu naczepy, bowiem zawarli umowę z R. G. w celu dostarczenia naczepy powodowi, który to nie wywiązał się z umowy. Zatem pozwani nie korzystają faktycznie z rzeczy od grudnia 2010r. i nie powinna być im naliczana kara za bezumowne korzystanie. Powód został przez pozwanych o tym fakcie poinformowany. Pozwani powoływali się, że kwota stanowiąca karę umowną jest rażąco wygórowana i z ostrożności procesowej wnieśli o jej zmiarkowanie.

W odpowiedzi na zarzuty strona powodowa w piśmie procesowym z dnia 25.07.2012r. wniosła o utrzymanie nakazu zapłaty w całości oraz o zasądzenie kosztów od pozwanych na rzecz powoda. Nadto strona powodowa wskazała, że na kwotę dochodzoną pozwem z rozliczenia leasingu nr (...) składa się :

1. kwota 4.591,40 zł z tytułu zaległości z faktur wystawionych zgodnie z umową,
2. kwota 17.293,85 zł z tytułu przyszłych rat leasingowych wraz z wartością wykupu w wysokości 17.844,76 zł zdyskontowane wg stopy 3,62 %,
3. kwota 1.518,47 zł z tytułu nieterminowych płatności wg stanu na dzień 19.09.2011r.,
4. kwota 906,51 zł z tytułu niefakturowanych kosztów ubezpieczenia,
5. kwota 2.110,68 zł z tytułu niefakturowanych kosztów podatku od środków transportu,
6. kwota 2.500 zł z tytułu kosztów windykacji,
7. kwota 77.777,70 zł z tytułu kary za bezumowne korzystanie z przedmiotu leasingu za okres od 25.06.2010r. do 19.09.2011r. (tj. $35.035 \text{ zł} \times 0,5 \% = 175,18 \times 444 \text{ dni} = 77.770,70 \text{ zł}$).

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Strona powodowa działa pod firmą (...) S.A. we W. i jest wpisana do Rejestru Przedsiębiorców Krajowego Rejestru Sądowego pod nr KRS (...). Pozwani prowadzili działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) (...) s.c. w K.. Pozwani zaprzestali prowadzenie działalności.

dowód : bezsporne, a nadto odpis z KRS strony powodowej – k. 187-192

Pozwani prowadzący działalność gospodarczą pod nazwą Przedsiębiorstwo (...) (...) s.c. w K. zawarli ze stroną powodową, umowę leasingu nr (...), której przedmiotem była naczepa (...) o nr rej. (...) z 2002 roku o wartości 31.035 zł netto (37.862,70 zł brutto). Na podstawie umowy pozwani byli zobowiązani uiszczać opłatę leasingową w wysokości 2,3446 % wartości przedmiotu leasingu. Warunki realizacji umowy zostały określone w OWULO, które na podstawie § 40 stanowiły integralną część umowy. Pozwani oświadczyli, że zapoznali się z ich treścią i przyjęli je bez zastrzeżeń. Na podstawie § 12 wszelkie koszty związane z utrzymaniem przedmiotu leasingu w należytym stanie oraz koszty jego używania ponosił leasingobiorca. Zgodnie z § 17.1 OWULO zobowiązania finansowe leasingobiorcy wobec leasingodawcy obejmowały obowiązek uiszczenia czynszu inicjalnego (wpłaty początkowej), opłaty manipulacyjnej, uiszczenia opłat leasingowych oraz obowiązek uiszczenia kaucji gwarancyjnej kaucji zabezpieczającej, a także innych należności określonych w OWULO. Leasingobiorca miał obowiązek uiszczać te opłaty w złotych polskich po przeliczeniu podanej w procentach wielkości na złote. § 17.4 precyzował, że opłaty leasingowe stanowią świadczenie okresowe leasingobiorcy wobec leasingodawcy i są ekwiwalentem za przysługującej leasingobiorcy z mocy umowy prawo do używania rzeczy cudzej i były płatne za okresy miesięczne. Zobowiązania finansowe leasingobiorcy wobec leasingodawcy określał harmonogram finansowy. § 18 OWULO zobowiązywał leasingobiorcę do terminowego

uiszczania opłat leasingowych. Daty tam podane były datami ostatecznymi wpływu środków finansowych na rachunek bankowy leasingodawcy. Leasingodawca zaliczał świadczenia leasingobiorcy w pierwszej kolejności na zaspokojenie należności ubocznych (odsetki, opłaty manipulacyjne itp.), a następnie na zaspokojenie opłat leasingowych począwszy od najdawniej wymagalnej. § 19 stanowił, że leasingobiorca przyjmuje na siebie wszelkie opłaty podatki i inne należności pozostające w bezpośrednim związku z umową leasingu operacyjnego lub leasingowanym przedmiotem. Zgodnie z § 20, w przypadku opóźnienia w zapłacie którejkolwiek z opłat leasingowych leasingobiorca ponosił odsetki ustawowe w podwójnej wysokości. Niezależnie od tego leasingodawca mógł rozwiązać umowę oraz inne zawarte umowy leasingowe ze skutkiem natychmiastowym, po uprzednim wyznaczeniu leasingobiorcy dodatkowego terminu na piśmie o ile opóźnienie w zapłacie którejkolwiek opłaty przekroczy 14 dni. W takim przypadku leasingodawca miał prawo do natychmiastowego przejęcia posiadania przedmiotu leasingu oraz żądania zapłaty wszystkich pozostałych opłat leasingowych wraz z równowartością ceny sprzedaży poleasingowej, obliczonych z uwzględnieniem dyskonta według stawki WIBOR dla depozytów trzymiesięcznych. Zgodnie z § 36 wszelkie zmiany mowy dla swej ważności wymagały pisemnego uzgodnienia obu stron. Wszelkie inne uzgodnienia nie miały mocy prawnej z wyjątkiem sytuacji określonej w § 37 (wejście w życie dodatkowych opłat) oraz § 38 (zmian stopy procentowej).

dowód : umowa leasingu nr (...) wraz z Ogólnymi Warunkami Umowy Leasingu Operacyjnego – k. 49-51.

Zgodnie z § 16 OWULO pozwani w dniu 08.10.2008r. złożyli do dyspozycji strony powodowej weksel własny in blanco podpisany przez pozwanych, stanowiący zabezpieczenie roszczeń strony powodowej przysługujących z tytułu niewykonania lub nienależytego wykonania umowy leasingu. Zgodnie ze sporządzoną deklaracją wekslową strona powodowa w przypadku powstania zadłużenia z tytułu umowy leasingu operacyjnego uprawniona została do wypełnienia weksla przez wskazanie sumy zadłużenia z tytułu umowy leasingu łącznie z odsetkami ustawowymi oraz kosztami powstałymi z jakiego bądź tytułu oraz opatrzenie go datą płatności według swojego uznania.

dowód : oryginał weksla – depozyt tut. Sądu, deklaracja wekslowa – k. 5,

Pismem z dnia 21.06.2010r. powodowa spółka poinformowała pozwanego, że umowa leasingowa nr (...) została rozwiązana ze skutkiem na dzień 21.06.2010r. Strona powodowa zażądała natychmiastowego i bezwarunkowego zwrotu przedmiotu leasingu. Jednocześnie poinformowano, że ostateczne rozliczenie umowy nastąpi po ewentualnej sprzedaży przedmiotu leasingu.

dowód: pismo z dnia 21.06.2010r. wraz z potwierdzeniem nadania – k. 203-204.

Strona powodowa wypełniła weksel na kwotę 106.698,61 zł. Miejsce płatności weksla określono w siedzibie (...) S.A. we W.. Jako datę płatności wskazano 30 września 2011r.

dowód: oryginał weksla – depozyt tut. Sądu.

W zawiązku z nieuregulowaniem należności z tytułu umowy leasingu, pismem z dnia 19.09.2011r. strona powodowa wezwała pozwanego do wykupu weksla wypełnionego na sumę 106.698,61 zł. Strona powodowa wskazała, iż co składa się na żadaną kwotę.

dowód : wezwania do wykupienia weksla z dnia 19.09.2011r.

Pozwani w grudniu 2010 r. zawarli umowę z R. G. w celu dostarczenia naczepy powodowi, który to nie wywiązał się z umowy. Do dnia dzisiejszego pozwani nie zwrócili przedmiotu umowy leasingu.

dowód : przesłuchanie pozwanych z dnia 11.04.2013r. k. 299.

Sąd uważyl, co następuje:

Powództwo w znacznej części zasługiwało na uwzględnienie.

Strona powodowa wniosła o zasądzenie od pozwanej kwoty 106.698,61 zł wynikającej z weksla własnego in blanco wystawionego przez pozwanych i wypełnionego przez stronę powodową na sumę odpowiadającą zadłużeniu, które powstało w związku z rozwiązaniem umowy leasingu nr (...). Zgodnie z twierdzeniami strony powodowej suma wekslowa, na jaką weksel został wypełniony, odpowiadała faktycznemu zadłużeniu z tytułu umowy leasingu. Pozwani, przyznając, że łączyła ją z powodową spółką umowa leasingu, wskazała, że została ona rozwiązana, zaś kwotą która jest uzasadniona to kwota 17.293,85 zł z tytułu przyszłych rat leasingowych.

Zarzucając bezzasadność wypełnienia weksla na dochodzoną kwotę pozwana przeniosła spór na płaszczyznę stosunku podstawowego, czyli roszczeń wypływających z umowy leasingu nr (...). Bezsporny był fakt zawarcia przez strony umowy leasingu nr (...), jak również fakt jej rozwiązania z dniem 21.06.2010r. w związku z zaległościami w płatnościach.

Rozstrzygnięcie sporu sprowadzało się do oceny, czy istniały, w oparciu o umowę leasingu, podstawy do wypełnienia weksla in blanco na dochodzoną pozwem kwotę.

Zgodnie z art. 709¹ k.c.: przez umowę leasingu finansujący zobowiązuje się, w zakresie działalności swego przedsiębiorstwa, nabyć rzecz od oznaczonego zbywcy na warunkach określonych w tej umowie i oddać tę rzecz korzystającemu do używania albo używania i pobierania pożytków przez czas oznaczony, a korzystający zobowiązuje się zapłacić finansującemu w uzgodnionych ratach wynagrodzenie pieniężne, równe co najmniej cenie lub wynagrodzeniu z tytułu nabycia rzeczy przez finansującego.

Na podstawie zawartej umowy Leasingodawca oddał pozwanym do używania naczepę (...) o nr rej. (...) z 2002 roku o wartości 31.035 zł netto (37.862,70 zł brutto), natomiast pozwani zobowiązali się do zapłaty wynagrodzenia finansowego zgodnie z harmonogramem pieniężnym. Wskutek niepłacenia rat leasingu umowa pomiędzy stronami została rozwiązana z dniem 21.06.2010r.

Po rozwiązaniu umowy leasingu strona powodowa dokonała rozliczenia zgodnie z § 25 OWULO i na otrzymaną kwotę wypełniła weksel. Pozwana zakwestionowała zasadność wypełnienia weksla na taką kwotę. W odpowiedzi strona powodowa wyjaśniła, w jaki sposób obliczyła sumę wekslową wskazując, że w wyniku rozwiązania umowy do zapłaty przez stronę pozwaną pozostała kwota 106.698,61 zł, na którą składały się następujące należności:

1. kwota **4.591,40 zł** z tytułu zaległości z faktur wystawionych zgodnie z umową,
2. kwota **17.293,85 zł** z tytułu przyszłych rat leasingowych wraz z wartością wykupu w wysokości 17.844,76 zł zdyskontowane wg stopy 3,62 % (na podstawie § 20 OWULO),
3. kwota **1.518,47 zł** z tytułu nieterminowych płatności wg stanu na dzień 19.09.2011r.,
4. kwota **906,51 zł** z tytułu niefakturowanych kosztów ubezpieczenia,
5. kwota **2.110,68 zł** z tytułu niefakturowanych kosztów podatku od środków transportu,
6. kwota **2.500 zł** z tytułu kosztów windykacji,
7. kwota **77.777,70 zł** z tytułu kary za bezumowne korzystanie z przedmiotu leasingu za okres od 25.06.2010r. do 19.09.2011r. (tj. $35.035 \text{ zł} \times 0,5 \% = 175,18 \times 444 \text{ dni} = 77.770,70 \text{ zł}$).

Pozwani zarzucili, że kwota objęta pozwem nie została wyliczona prawidłowo.

Zgodnie z art. 709⁵ § 1 k.c. jeżeli po wydaniu korzystającemu rzecz została utracona z powodu okoliczności, za które finansujący nie ponosi odpowiedzialności, umowa leasingu wygasa. Natomiast w myśl § 3 jeżeli umowa leasingu wygasa z przyczyn określonych w § 1, finansujący może żądać od korzystającego natychmiastowego zapłacenia wszystkich przewidzianych w umowie a niezapłaconych rat, pomniejszonych o korzyści, jakie finansujący uzyskał

wskutek ich zapłaty przed umówionym terminem i wygaśnięcia umowy leasingu oraz z tytułu ubezpieczenia rzeczy, a także naprawienia szkody. Roszczenie dochodzone przez stronę powodową opiera się na wskazanej powyżej regulacji oraz na umowie zawartej przez strony, a w szczególności OWUL. Przepisy kodeksu cywilnego oraz umowy łączącej strony są podstawą do żądania zapłaty zdyskontowanych czynszów (art. 709⁵ k.c. i § 25 OWUL, kosztów ubezpieczenia (§ 22 ust. 3 OWUL), kosztów likwidacji szkody (709⁵ k.c. – jako szkody poniesionej przez stronę powodową) oraz odsetek ustawowych od nieterminowych płatności (art. 481 k.c.).

Strona powodowa, z uwagi na zarzut pozwanej dotyczący nieprawidłowego wyliczenia kwoty wekslowej miała obowiązek wykazać wartość poszczególnych należności wynikających przepisów kodeksu cywilnego i umowy łączącej strony. W ocenie Sądu przedstawione przez stronę powodową w odpowiedzi na zarzuty rozliczenie nie jest prawidłowe i jest niezgodne z przepisami kodeksu cywilnego oraz OWUL.

Wątpliwości Sądu nie wzbudziły jedynie kwoty zdyskontowanych rat do końca umowy w wysokości **17.293,85 zł**, którą to Sąd zweryfikował mnożąc ilość rat pozostałych do końca umowy przez ich wartość wynikającą z harmonogramu, kwota **4.591,40 zł** tytułu zaległości z faktur wystawionych zgodnie z umową oraz kwota **1.518,47 zł** z tytułu nieterminowych płatności wg stanu na dzień 19.09.2011r.

W ocenie Sądu, weksel in blanco został nieprawidłowo wypełniony w zakresie dalszych kwot tj. kwoty **906,51 zł**, którą strona powodowa wskazywała jako poniesiony koszt ubezpieczenia po rozwiązaniu umowy, wskazując podstawę jej naliczenia § 21 OWUL. Zdaniem Sądu, nie zasadne jest dochodzenie przez stronę powodową należności z tytułu kosztów ubezpieczenia za okres po rozwiązaniu umowy leasingu w oparciu o § 21 OWUL. Tylko strona powodowa jako właściciel pojazdu miała obowiązek ponosić koszty ubezpieczenia pojazdu po rozwiązaniu umowy, gdyż powołany zapis umowy dotyczył możliwości obciążania leasingobiorcy kosztami ubezpieczenia w trakcie trwania umowy. Koszty te mogły być uzasadnione w przypadku, jednakże wówczas podstawą do zasądzenia tej kwoty nie byłby § 21 OWUL, lecz art.471 kc.

Nieuzasadnionym z wyjaśnionych wyżej przyczyn było także domaganie się niefakturowanych kosztów podatku od środków transportu w wysokości **2.110,68 zł**. Zauważyć należy, iż możliwość wyrejestrowania pojazdu istnieje również w przypadku np. kradzieży pojazdu, jeżeli jego właściciel złożył stosowne oświadczenie pod odpowiedzialnością karną za fałszywe zeznania (art. 79 ust 1 pkt 2 powołanej powyżej ustawy), o czym pozwani informowali stronę powodową.

Sąd nie przychylił się również do żądania w zakresie kwoty **2.500 zł** z tytułu kosztów windykacji. Powodowa spółka wywodziła, że wzywała pozwanych do zapłaty oraz, że czyniła to również za pomocą osób trzecich. Strona powodowa nie przedłożyła jednak kopii żadnego dowodu związanego z próbą odbioru naczepy, przez co nie udowodniła roszczenia w tym zakresie. Ponadto nie wyszczególniono co składa się na kwotę 2.500 zł nazwaną windykacją.

Najwyższą kwotą dochodzoną przez stronę powodową jest kwota **77.777,70 zł** z tytułu kary za bezumowne korzystanie z przedmiotu leasingu.

W odniesieniu do żądania strony powodowej tytułem kary umownej, zdaniem Sądu nie zasługiwała na uwzględnienie kara umowna w w/w kwocie, lecz co najwyżej w kwocie 34.587,70 zł, będąca wynikiem dokonanego przez Sąd miarkowania kary umownej. Niewątpliwie zdaniem Sądu, w § 35 OWUL został zawarty zapis o karze umownej za bezumowne korzystanie z rzeczy cudzej w wysokości 0,5 % wartości ofertowej przedmiotu leasingu za każdy dzień opóźnienia. Strona powodowa wykazała podstawę prawną naliczenia kary, sposób wyliczenia oraz liczbę dni posiadania przez pozwaną przedmiotu leasingu. Zaś strona pozwana nie zdołała wykazać, iż wina w niewydaniu w terminie przedmiotu leasingu nie leży po jej stronie, pozwani bowiem czuli się zwolnieni z odpowiedzialności ponieważ zlecieli oddanie naczepy osobie trzeciej zawierając z nią umowę 6.12.2010r., zakwestionowali tym samym możliwość liczenia kary umownej za bezumowne korzystanie z przedmiotu leasingu oraz wskazali, iż jest to kwota rażąco wygórowana.

Zgodnie z art. 484. § 1 i § 2 k.c. w razie niewykonania lub nienależytego wykonania zobowiązania kara umowna należy się wierzycielowi w zastrzeżonej na ten wypadek wysokości bez względu na wysokość poniesionej szkody. Żądanie odszkodowania przenoszące wysokość zastrzeżonej kary nie jest dopuszczalne, chyba że strony inaczej postanowiły. Jeżeli zobowiązanie zostało w znacznej części wykonane, dłużnik może żądać zmniejszenia kary umownej; to samo dotyczy wypadku, gdy kara umowna jest rażąco wygórowana. W § 2 powołanego powyżej przepisu ustawodawca wskazał dwie przesłanki zmniejszenia kary umownej, nazywanego powszechnie miarkowaniem. Pierwszą z nich jest wykonanie zobowiązania w znacznej części, drugą rażąco wygórowanie kary. Obie przesłanki są równorzędne, stąd wystąpienie którejkolwiek z nich uzasadnia miarkowanie kary umownej (II CSK 318/10, wyrok SN z 26.01.2011 r.). Zdaniem Sądu żądanie zapłaty kary umownej w wysokości 77.777,70 zł spełniało drugą z przesłanek wymienionych w § 2 art. 484 kc tj. iż jest rażąco wygórowana. (pozwani uiszcili 21 z 36 rat leasingowych a wartość naczepy w dniu zawarcia).

Jak zauważył Sąd Apelacyjny w Poznaniu „ustawodawca, posługując się w art. 484 § 2 k.c. celowo niedookreślonym pojęciem "rażąco wygórowanej" kary umownej, chciał zapewnić możliwość elastycznego stosowania instytucji miarkowania kary umownej, opierającej się w dużym stopniu na uznaniu sędziowskim, uwzględniającym konkretne okoliczności sprawy (I ACa 604/09 wyrok s. apel. w Poznaniu z 21.10.2009 r.). Mając na uwadze okoliczności faktyczne niniejsze sprawy zdaniem Sądu Okręgowego, żądanie zapłaty kary umownej w wysokości 0,5 % wartości ofertowej przedmiotu leasingu za każdy dzień opóźnienia jest rażąco wygórowane. Dokonując miarkowania kary umownej w niniejszej sprawie Sąd podzielił stanowisko Sądu Apelacyjnego w Katowicach wyrażone w sprawie o sygn. V ACa 267/10 (również: wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 17.12.2008 r., V ACa 483/08), który uznał, iż „kara umowna jest bowiem surogatem odszkodowania zastrzeżonym w określonej wysokości i nie może prowadzić do nieuzasadnionego wzbogacenia wierzyciela”. Mając na uwadze powyższe stanowisko, Sąd dokonał miarkowania kary umownej w następujący sposób: przyjmując, iż przedmiot leasingu znajdował się w (bezprawnym) posiadaniu strony pozwanej od 25.06.2010r. do 19.09.2011r. a więc 14 pełnych miesięcy począwszy od czerwca 2010 r. do września 2011r. i 19 dni września 2011r. Do podstawy wyliczenia wartości kary umownej Sąd przyjął wartość przyszłych rat leasingowych w wysokości 17.293,85 zł. Kwota ta jest odpowiednikiem wartości jednokrotności rat leasingowych, którą strona powodowa mogła by uzyskać za kontynuowanie umowy, zaś strona pozwana musiała by uiszczać raty za to, że korzystała z przedmiotu leasingu. Jednakże należy mieć na względzie, iż po rozwiązaniu umowy leasingu od dnia 21.06.2010r. strona przetrzymywała przedmiot leasingu bezprawnie, stanowiący własność strony powodowej (pozbawiając ją w ten sposób możliwości rozporządzania nim), zachowanie kary na powyższym poziomie (w wysokości dotychczasowych rat leasingowych) nie miało by wówczas charakteru restrykcyjnego za bezprawne przetrzymywanie cudzej własności. Dlatego też zdaniem Sądu, podwójna wartość przyszłych rat leasingowych a więc 34.587,70 zł (17.293,85 zł x 2), taki cel spełni.

Sąd nie podzielił stanowiska strony powodowej, iż zapis § 35 OWUL nie jest karą umowną, lecz ma charakter klauzuli gwarancyjnej, gdyż strona powodowa, która jest autorem OWUL sama użyła określenia „kara”, nadto klauzula gwarancyjna jest formą zabezpieczenia wykonania zobowiązania, nie zaś sankcją za niewykonanie zobowiązania.

Na marginesie jedynie należy wskazać, że iż na gruncie obowiązującej ustawy z dnia 28 kwietnia 1936r. Prawo wekslowe (Dz.U. z 1936, Nr 37, poz. 282 ze zm.) zobowiązanie wekslowe ma charakter samodzielny i abstrakcyjny, co oznacza między innymi, że samo podpisanie weksła rodzi zobowiązanie wystawcy (a także akceptanta, indosantów i poręczycieli), bez względu na przyczynę jego wystawienia i już samo umieszczenie podpisu na wekslu stanowi wyłączną przyczynę i podstawę zobowiązania wekslowego. Zasadne było wypełnienie przez stronę powodową weksła, gdyż uprawnienie to wynikało wprost z § 16 umowy leasingu oraz z deklaracji wekslowej podpisanych i zaakceptowanych przez pozwaną bez zastrzeżeń. Niniejsze postępowanie wykazało jednak, że suma weksłowa została zawyżona.

Rozstrzygając niniejszą sprawę Sąd oparł się w całości na przedstawionych przez stronę powodową oraz pozwaną dokumentach w postaci weksła własnego in blanco, umowie leasingu wraz z OWUL i załącznikami, wezwaniu do wykupu weksła a także fakturach VAT, nocie odsetkowej na okoliczność ich sporządzenia oraz istnienia

stosunku podstawowego pomiędzy stronami i wysokości należnego stronie powodowej odszkodowania jak również na zeznaniach pozwanych.

Mając na uwadze ustalenia faktyczne podane wyżej Sąd w punkcie I sentencji wyroku uchylił w całości wydany przez tut. Sąd nakaz zapłaty w postępowaniu nakazowym z dnia 10.11.2011r., sygn. akt I Nc 715/11 i orzekł na nowo o całości żądania pozwu, w ten sposób, że zasądził od strony pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 57.991,42 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 1.10.2011r. do dnia zapłaty, na podstawie art. 709⁵ k.c. oraz umowy łączącej strony. O zasadności żądania odsetek od dochodzonej należności wekslowej przesądza treść art. 481 § 1 k.c., wg którego jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek nie została z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe (art. 481 § 2 kc). Ponieważ termin płatności weksła został oznaczony na 27.10.2009r., zasadne było naliczanie odsetek od dnia następnego, gdyż od tej chwili zaczyna się opóźnienie strony pozwanej, zaś w II punkcie Sąd oddalił powództwo w części nieuwzględnionej.

W punkcie III sentencji wyroku Sąd orzekł o kosztach procesu. Strona powodowa wygrała proces w 54 % zaś pozwany w 46 %. Z tego względu na mocy art. 100 kpc Sąd zniósł wzajemnie koszty procesu między stronami.

Zarządzenia:

1. odnotować;
2. odpis uzasadnienia wraz z odpisem wyroku doręczyć pełn. pozwanych,
3. kal. 14 dni.